

lidelighed, og de søgte at bevise det dermed — herom vare de ogsaa enige — at siden 1850, altsaa i over 40 Aar, havde Kreditforeningerne ikke lidt noget Tab i det hele taget, og at det derfor var fuldstændig ubegrundet, naar man rev ned paa Taksationernes Paalidelighed. Jeg skal dog i saa Henseende gøre opmærksom paa, at i og for sig er Beviset for, at der intet er tabt, selv om det var sandt, ikke synderlig værd, thi vi vide jo alle, at siden 1850 og indtil de allerseneste Aar have vi befundet os i en opadgaende Periode, i hvilken Gjendomspriserne stadig ere stegne, og at der i den Tid ikke er fket noget Tab, naar Kreditforeningerne ikke en Gang laane Halvdelen af Taksationssummen, indeholder efter min Formening ikke Spor af Bevis for, at Taksationerne have været paalidelige. Men nu kommer dertil, at begge de to ærede Medlemmer synes at have glemt, at der har været en Kreditforening ved Navn Hypotekforeningen, og en anden Kreditforening, den ældre Købstadsforening, som ganske sikkert have haft Tab nok, ja, saa store Tab, at den ene maatte likvidere, og den anden gif ad undas. Jeg tror derfor, at man nok, naar man nu befinder sig paa et Stadium, hvor Konjunkturerne ere nedadgaende, kan have Lov til at frygte for den Fare, der ligger i upaalidelige Taksationer. Det glædede mig derfor ganske overordentlig, at jeg fra samme Side, som de to herrer tilhøre, og det fra et lærlig jagtyndigt Medlem, har faaet fuldkommen Tilslutning til mine Udtalelser i saa Henseende. Mindre glædelig blev jeg berørt ved fra den højtærede Indenrigsministers Side at finde, ikke just nogen bestemt Modstand mod det Ønske, jeg havde udtalt, men dog Udtalelser, der tyde paa, at han ikke er meget villig til at gaa i den Retning, jeg havde angivet. Han udtalte navnlig, at det gamle, man nu en Gang havde, dog havde den store Fordel, at Direktørerne i Grunden kendte de svage Sider ved Taksationsforretningerne, og de øvede gennem dette Kendskab en Kritik over dem, som kunde blive vanskelig at anlægge over for Taksationer, der vare fremkomne ad en helt ny Vej. Men nu skal jeg dog gøre opmærksom paa, at den Kritik, som Direktørerne kunne anvende over for Taksationsforretninger, er jo meget indskrænket. Naar nemlig Taksationsmændene have erklæret, at Ejendommen er det og det værd i Handel og Vandel, og vedkommende Repræsentanter, der, som man ved, uafhængig af Direktørerne vælges af Repræsentantskabet, have erklæret denne Vurderingsforretning for sund og rigtig, saa

Gud naade i Reglen den Direktør, som ofte vilde gaa imod Repræsentanternes Indstilling og Godkendelse af Vurderingsforretningen. Jeg tror derfor, at den Kritik, som den højtærede Minister satte saa stor Pris paa, ganske vist kan anvendes og bliver anvendt, men jeg er overbevist om, at det sker efter en høist indskrænket Maalestof, og jeg vil derfor vedblivende henstille til det eventuelle Udvalg særlig at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Madsen-Wygdal: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: For en kort Bemærkning har den ærede Landstingsmand Ordet.

Madsen-Wygdal: Jeg vilde gerne sige til det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Bandborg), at han har misforstaaet mig, naar han siger, at jeg har villet gøre gældende, at Kreditforeningerne ikke have lidt noget Tab. Noget saadant har jeg ikke sagt; jeg sagde tværtimod, da jeg første Gang havde Ordet, at isølge det, der i Fjor blev oplyst, var Kreditforeningernes samlede Tab i alle de 40 Aar eller over 40 Aar, i hvilke vi have haft dem, ikke saa stort, at det kunde naa det Tilbud, som gives for et enkelt Aar til Reservefonden. I denne Udtalelse ligger det jo anerkendt, at Kreditforeningerne have lidt Tab; men hvad jeg har sagt, og hvad jeg tror er rigtigt, det er, at for Landejendoms-Kreditforeningers Vedkommende — jeg nævnte udtrykkelig Landejendoms-Kreditforeningerne, og jeg tog netop i Modsetning til dem Sigte paa den gamle Købstadsforening — er det ikke mig bekendt, at nogen Kreditor har lidt noget som helst Tab i Løbet af disse 40 Aar.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg vil blot over for det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) sige, at han sikkert ikke er i Overensstemmelse med Kreditforeningernes Direktioner, naar han udtaler den Sætning, at det er bedre for en Kreditforening at være Ejer af en Ejendom end at have Pant i den. Jeg tror, at Kreditforeningerne ønske intet hellere end aldrig at blive Ejere af deres Panter, og at de helst ville beholde dem som Panter. — Naar en Kreditforening har overtaget et Pant, kan Bestyrelsen, naar den vælger Ejendommen til en Køber — han være solid eller ikke solid, det er i og for sig ligegyldigt — ikke bevilge denne nyt Laan i Ejendommen efter den gamle Vurdering, men derimod kan selvfølgelig Direktionen lade ham optage ny